

1920 obsahuje závazek žalovaného, že za účelem zpětného postupu realit dá v notářské kanceláři vyhotoviti *n o t á ř s k ý s p i s*, vždyť se zavázal, dostaviti se na notářský úřad a zde dáti vyhotoviti smlouvu, což dle ustanovení §§ 6 a 914 obč. zák. nepřipouští jiného výkladu než ten, že stranám tanul na mysli notářský spis. Takováto úmluva, že sepsán býti má o postupu realit s manžela na druhého manžela spis notářský, není v á z á n a na určitou formu a může tedy uzavřena býti ústně (§ 883 obč. zák.). Ustanovení § 884 obč. zák. nemá zde místa, neboť se netvrdí, že bylo umluveno, že o ujednání ze dne 22. března 1920 má nějaká listina sepsána býti. Zřízení shora uvedeného notářského spisu tvoří obsah této úmluvy, nikoli však podmínku platnosti její. Zákon ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. nepředpisuje pro ujednání takové, i když se stane mezi manželi, zřízení notářského spisu a na základě jeho právem žalobkyně domáhá se toho, aby, jak to zákon předpisuje, o postupu realit ze žalovaného na ni sepsán byl spis notářský.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dlužno uvážiti, zdali platnost ujednání, o něž tu jde, jest podmíněna sepsáním spisu notářského podle § 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. V té příčině dlužno především k tomu poukázati, že žalobkyně notářským spisem ze dne 29. srpna 1918 postoupila svému ženichovi, nyní žalovanému manželi, polovici svých nemovitostí za ujednanou kupní cenu 4200 Kč pro případ uskutečnění zamýšleného sňatku. Smlouva ta jest sice v notářském spise označena jako smlouva svatební a postupní, ale neobsahuje žádného jiného ustanovení, nežli obyčejná smlouva kupní zejména nic nestanoví o věně neb o správě jmění a neupravuje majetkové poměry na případ úmrtí jednoho manžela; ani ve sporu nebyly tvrzeny okolnosti, ze kterých by vyplývalo, že úmysl smluvních stran směřoval k tomu, aby touto smlouvou byly majetkoprávní poměry mezi manžely po dobu manželského svazku upraveny. Tuto smlouvu, byť i právní účinnost její byla závislou učiněna na uzavření sňatku manželského a byť i zamýšlené manželství dalo podnět k jejímu uzavření, nelze tudíž pokládati za smlouvu svatební ve smyslu § 1217 obč. zák. Podle zjištění nebyla tato smlouva posud splněna a mohla tudíž souhlasnou vůlí stran býti zrušena, při čemž předpisy poplatkové zůstávají mimo úvahu. Zjištěná dohoda není novou smlouvou kupní, což vyplývá ze zjištění, že zpětné postoupení, jakožto následek zrušení smlouvy kupní, státi se mělo bez jakékoli náhrady, a, protože žalovaný kupní ceny, v notářském spise stanovené, nezaplatil, není dohoda ta ani smlouvou darovací; tato dohoda o zrušení nesplněné smlouvy kupní není tudíž smlouvou, která by vyžadovala formy spisu notářského podle § 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák.

Čís. 1189.

Disciplinární nálezy proti obecním zřizencům lze soudům přezkoumati jen po stránce formální, nikoli však i po stránce věcné.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, Rv I 364/21.)

Žalobce byl hajným u žalované obce a byv po provedeném řízení disciplinárním propuštěn, domáhal se na obci žalobou, by bylo nalezeno právem, že trvá po právu smlouva, kterou učinil s obcí P. dne 3. srpna 1902 a kterou ustanoven byl definitivním lesním hajným obce, že táž povinna jest, přijati ho opět do služeb jako hajného a zaplatiti mu služné na dobu po propuštění vypadající. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly. O d v o l a c í s o u d uvedl v d ů v o d e c h: Disciplinárním nálezem, usneseným ve schůzi zastupitelstva obce P. dne 24. února 1915 byl žalobce propuštěn ze služeb jmenované obce. Domáhá-li se nyní toho, aby bylo nalezeno právem, že trvá po právu smlouva, kterou učinil s obcí P. dne 3. srpna 1902 a kterou ustanoven byl definitivním lesním hajným obce, že táž povinna jest, přijati ho opět do služeb jako hajného a zaplatiti mu služné na dobu po propuštění vypadající, jest rozhodnutí o těchto jeho nárocích závislým na zodpovědění otázky, zdali a pokud jest přípustno, aby zrušený disciplinární nález byl soudem přezkoumán. Bývalý nejvyšší dvůr soudní zaujal k této otázce zásadní stanovisko plenissimárním usnesením ze dne 22. listopadu 1910 pres. 231/8, zapsaném do knihy judikátů pod čís. 191, vysloviv, že disciplinární nálezy, vydané proti úředníkům státu na smlouvu a proti jiným zřízencům ve službách veřejných na základě smluvního podrobení se pod služební moc zaměstnavatele, nelze materiálně přezkoumávati a to ani řešením otázky předchozí, že však nálezy takové mohou soudcem býti přezkoumány po té stránce, vzešly-li podle rozhodujících ustanovení formálně správně. Jelikož zásady v tomto plenissimárním usnesení vyslovené a zevrubně odůvodněné jsou povahy všeobecné a soud odvolací, souhlase s nimi, nemá ani nejmenší příčiny, aby se od nich uchyloval, není závady, aby nepoužilo se jich též na tento případ, když jsou tu všechny podmínky pro jich použití. V důsledku toho nemůže soud odvolací zabývati se ani důvody rozhodovacími napadeného rozsudku, ani vývody odvolacími, pokud obírají se zmíněným nálezem disciplinárním, co do věcné jeho oprávněnosti, nýbrž přezkoumávací činnost jeho ohledně nálezu toho musí zůstatí omezena na posouzení, není-li závady po stránce formální proti provedenému řízení disciplinárnímu a proti nálezu, na jeho základě vynesnému.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V první řadě bylo z úřední moci přihlédnuto k otázce nepřípustnosti pořadu práva, namítané v prvé stolici žalovanou obcí. Námitka ta není odůvodněna, ježto není zákonného předpisu, který by spory obecních zřízenců ze služebního poměru přikazoval pro obvod dřívějšího království Českého úřadům správním. Zákon ze dne 29. května 1908, čís. 35 z. zák., pro Čechy, upravující však pouze poměry úředníků konceptních, ustanovil, že spory o příjmy služební a výslužné úředníků těch rozhodují řádné soudy, kdežto ostatní spory vzešlé ze služebních poměrů rozhodují se pořadem úřadu samosprávních. § 24 zákona ze 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 přikazuje však veškeré spory vzešlé ze služebních poměrů obecních zřízenců soudům. Je proto i k rozhodnutí tohoto sporu povolán řádný soud, ovšem s omezením vytčeným již v napadeném rozsudku, že o nároku žalobním možno rozhodovati pouze po přezkoumání formálních

náležitostí nálezu disciplinárního, ne však správnosti jeho po stránce hmotné. Odvolací soud posoudiv věc ve smyslu judikátu č. 191 posoudil ji zcela správně po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Žalobce, vstoupiv jako hajný do služeb žalované obce, podrobil se již tímto vstupem disciplinárnímu řádu, vydanému žalovanou obcí pro zřízence její, a tím také pravomoci její, pokud šlo o stihání a trestání služebních přečinů. O tom, co pokládati sluší za služební přečin, rozhoduje jedině disciplinární řád a na základě jeho obecní orgán k řízení disciplinárnímu povolaný. Sluší proto nálezu disciplinární, kterým byl žalobce ze služby obecní propuštěn, pokládati za výkon veřejnoprávní moci obci příslušející, a mohou o jeho správnosti po stránce hmotného práva rozhodovati jedině nadřízené úřady správní, ne však soud. Je proto vázán tímto obecním nálezem i soud procesní při posuzování jeho po stránce hmotné, a není účelno, aby provedeny byly další dukazy o tom, zda žalobce skutečně prohřešil se proti služebním předpisům. Řízení není proto neúplné, že důkazy ty soudem odvolacím připuštěny nebyly, a jest výtku opírající se o § 503 čís. 2 c. ř. s. bez podstaty. K dalším vývodům dovolání v tomto směru sluší podotknouti, že žalobce nebyl ze služby propuštěn disciplinární komisí, nýbrž usnesením obecního zastupitelstva, na které si stěžoval u okresního výboru, takže skutečně použil jediného přípustného právního prostředku. Pokud jde o stránku formální, odpovídá disciplinární nálezu řádu disciplinárnímu, jak patrně je ze spisů o provedeném řízení.

Čís. 1190.

Přímý hráč nemůže požadovati zpět částky věnované bezprostředně do zakázané hry.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, Rv I 377/21.)

Žaloba, již domáhal se žalobce na žalovaných vrácení peníze, ježž byl prohrál při zapovězené hře v karty, byla soudy všech tří stolic zamítnuta. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Předpisů §§ 1271, 1272 a 1432 obč. zák. dovolává se první soud v důvodech rozsudku pouze mimochodem, zamítaje nárok žalobní z důvodu zcela jiného. Nelze proto v tomto směru mluvit o nesprávném právním posouzení věci, a není třeba obírat se blíže vývody dovolacího spisu, pokud dokazuje se jím nesprávné použití uvedených zákonných předpisů. Z § 879 obč. zák., kterého žalobce se dovolává, nedá se dovoditi solidární povinnost žalovaných, by vrátili žalobci zažalovanou prohru. Vzhledem k nesporné skutečnosti, že šlo o hru zakázanou, tudíž jednání příčící se zákonnému zákazu, nedošlo mezi stranami k platné smlouvě, avšak tím není ještě oduvodněn nárok žalobcův požadovati od žalovaných částky, jež dle svého tvrzení věnoval této hře a jež žalovaní ponechali si jako výhru. Odvolací soud správně poukazuje na předpis § 1174 obč. zák., dle kterého nelze požadovati zpět, co dáno bylo vědomě do zakázané hry. Nesporně je v daném případě, že žalobce pozbyl částky, ježž vrácení se